

Waat e Waer

door **Frits Nies**

Thieu

Later dit jaar verschijnt het boek van Stamtafel Weert. Een plastische rondgang langs vooral verdwenen, maar gelukkig ook nog bestaande (stam)cafés aan Weertse dreven. Sterke verhalen, stoere beelden, goedbedoelde leugens en amusante associaties. Wie ooit mee heeft aangezeten aan een Weertse stamtafel met halfvolle asbakken, halflege glazen en een bestelling op verdacht, kan straks niet om dit sinterklaascadeau heen. Met de makers ervan hebben we al veel voorpret achter de rug. Compleet met Stamtafeltournee en Bal Champêtre. En elke keer afgewisseld en/of begeleid door de feestelijke treksakmelodieën van Thieu van Kimmenade. Zelfs toen hij al wist dat hij de boekpresentatie waarschijnlijk niet meer zou halen, bleef Thieu ons inspireren met deuntjes en anekdotes.

Deze week verloor Thieu's geest het van zijn lichaam. Terwijl hij niet zo lang geleden nog als 'aoje gek' moeiteloos meedeed aan de maandelijkse Volksloop IJzeren Man. Met na afloop een (of meer) Grimbergen aan de zondagse stamtafel van café Dennenoord. Als we geluk hadden, lag zijn Accordiola (toevallig...) in de kofferbak. Wan-

neer Thieu deze Italiaanse, met wit parelmoer ingelegde knoppenaccordeon van Trovatore aan de schouder gespte, wisten we dat het een latertje ging worden. Onder het motto 'Roept u maar!' produceerden zijn vingeroefeningen walsen, polka's, tango's en tarantella's die uit volle borst werden meegezongen. Een gave die jaloers en dorstig maakte. Als het gezelschap en de sfeer het toelieten, etaleerde Thieu een andere gave: het uit het blote hoofd declameren van ellenlange, overgeleverde tragiek met kolderieke inslag (of andersom). Zoals die van 'Het Kerkhof': „De treurige geschiedenis die ik u nu ga vertellen, bevat de lotgevallen van vier varensgezellen (..)” Over de schipbreuk van Jan, Japik, Piet en Krelis die elkaar, aangewezen door het lot, opeten om te overleven. Krelis blijft over en wordt gered vóór hij de tanden in zichzelf zet. Hij vertelt de weduwen van zijn kameraden dat zijn buik hun „kerkhof” is. Daar willen de vrouwen „naar oud gebruik” dagelijks op knielen. Die 'bidderij' gaat vervelen. Op zekere dag heeft „Krelis zich in zijn bedstee opgesloten en op zijn buik hing een bord: kerkhof wegens schoonmaak gesloten.” Verder schiet mij even niets te binnen.

